

“Een Nummer met de Verkeerde Achternaam”

Hoofdstuk 1- Toen alles nog normaal was

Het leven begon voor mij op mijn vijftiende.

Ik woonde in het huis van mijn zus en runde een pizzeria in Rotterdam.

Ik kom uit een groot, gescheiden gezin met zeven kinderen. Er was altijd geluid, beweging, leven om me heen. Ik woonde op mezelf en ging nog naar school, maar eigenlijk was ik er nooit echt. Lichamelijk was ik aanwezig, maar met mijn gedachten altijd ergens anders.

Een van mijn zussen was toen ook al het huis uit.

Mijn vader was niet betrokken en niet in beeld laat staan zijn familie.

Alleen opa keek naar ons om, maar hij werd te oud om zo ver te rijden om ons op te halen en thuis te brengen. En oma als wij langskwamen. Er speelden toen al problemen, en uiteindelijk is dat zijn leven gaan tekenen.

Maar toch, ik zei het toen en ik zeg het nu mijn hoofd heb ik altijd opgeheven gehouden. ik ben trots op mijn familie ! want wij hebben elkaar. en als ik familie zeg bedoel ik moeder, zussen, zusje en broertjes.

We gingen uit van rollen die vervuld moesten worden, maar nooit werden opgenomen.

Wie hield ons veilig?

Wie hield ons in het gareel?

Wie beschermde ons als er iets misging?

Alles heeft zijn prijs, en de prijs is betaald.

En terwijl wij ons best deden om overeind te blijven binnen ons eigen gezin, praatte de buitenwereld over ons.

Een groot gezin, Hoe doet die vrouw het toch?

Er werd van alles gespeculeerd.

Maar mijn moeder en stiefvader zorgden op hún manier dat wij niets tekortkwamen.

En geloof me: wij hébben geleefd.

Elk jaar meerdere keren op vakantie, met z'n allen, nooit gescheiden.

We hadden niet alles, maar we hadden elkaar.

Gescheiden zijn daar is niet mis mee. maar zorg dan wel voor je kinderen en niet alleen financieel. een kind wilt geen geld. een kind wilt aandacht.

De enige manier om verder te komen, is door erover te praten, het onder ogen te zien en door te gaan. Count your blessings, zeg ik altijd.

Maar helaas... sommigen steken hun hoofd in het zand, nemen geen verantwoordelijkheid en, eerlijk is eerlijk, het interesseert ze gewoon niet.

En dat doet pijn. Elke dag weer.

Het doet pijn wanneer iemand jou niet wil, terwijl jij diegene wél wil.

Niets in het leven is vanzelfsprekend.

Het leven was toen al chaotisch, maar toch voelde het alsof ik die chaos kon dragen. Pas later zou ik begrijpen dat stabiliteit een illusie was tot het moment dat ik in verwachting raakte.

Alles veranderde toen ik in 2007 moeder werd van mijn trots. ik was achttien. het is dat ene moment waar elke ouder over kan meepraten. het moment waarop je leven ineens betekenis krijgt.

De woningnood was in 2007 nog lang niet zo groot als nu.

Terwijl de babykamer bij mijn moeder thuis al klaarstond, kregen we onverwacht een huis toegewezen en ik accepteerde het meteen, voor mijn dochter en ik.

Een vierkamerappartement met een groot balkon. Perfect, dacht ik.

En het mooiste: het lag in de buurt waar ik zelf geboren was. Dichtbij mijn moeders huis.

Ik ging nog steeds naar school en wilde graag dat mijn moeder mijn gastouder zou worden. Dat kon toen via de Belastingdienst, en het voelde veilig vertrouwd. vier jaar lang heeft mijn moeder op mijn dochter gepast. Een periode woonde ze zelfs bij ons, samen met mijn twee broertjes.

We wisten niet wat ons te wachten stond.

Niet wat die keuze later zou betekenen.

Niet hoe iets dat zo normaal leek, zo'n groot deel van ons leven zou veranderen.

Sommige levens beginnen pas echt wanneer je iemand anders in je armen houdt. Niet omdat je dan compleet bent, maar omdat je eindelijk weet waarvoor je strijdt

Hoofdstuk 2- De eerste barst

Ik heb op drie scholen gezeten. Alle drie Albeda Colleges.

Bij elke school probeerde ik iets buiten de deur te houden mijn vader. Hij was niet in beeld. Er speelde van alles, dingen waar ik toen zelf nog niet eens woorden voor had. ik probeerde gewoon mijn weg te vinden zoals zoveel jongeren dat doen.

Ondertussen ging het leven door.

Ik had mijn kind, mijn huis, mijn dromen. Ik deed mijn best om alles goed te regelen, om alles volgens de regels te doen. Toch werd ook mijn DUO-aanvraag telkens opnieuw afgewezen. Steeds met vreemde redenen, alsof er iets niet klopte, maar niemand mij kon uitleggen wát dan precies.

Toen voelde ik al de bekende kastje-naar-de-muur-methode. Het ging om een aanvulling van DUO waar ik uiteindelijk geen recht op kreeg, terwijl ik dat wel had.

Daarna kwam er opnieuw een brief: documenten aanleveren voor de kinderopvangtoeslag.

Soms lag het zogenaamd aan mijn inkomen, soms aan ontbrekende papieren. Maar ik wist: ik deed niets verkeerd. Ik leverde álles in wat ze vroegen. Ik bewaarde zelfs de documenten waarvan ik zeker wist dat ze klopten, en toch kreeg ik telkens weer dezelfde brieven. Telkens weer dezelfde eisen.

Nu, veertien jaar later, weet ik dat de problemen toen al begonnen waren bij de Belastingdienst. Wat ik toen nog niet kon begrijpen, is nu pijnlijk duidelijk.

Ik diende overal bezwaar tegen in.

Elke brief beantwoordde ik.

Elke nieuwe eis volgde ik op.

Ik leverde de gevraagde stukken steeds opnieuw aan contracten, facturen, inkomensbewijzen, opvangdocumenten. soms digitaal, soms per post. En meerdere keren

heb ik de papieren zelfs persoonlijk afgegeven bij het belastingkantoor in Rotterdam, in de hoop dat het dan eindelijk opgelost zou worden.

Maar hoe vaak ik ook dezelfde documenten inleverde, het bleek nooit genoeg.

Het was alsof mijn dossiers telkens verdwenen zodra ik ze had ingeleverd, alsof ik steeds weer vanaf nul moest beginnen.

Alsof ik mezelf voortdurend opnieuw moest bewijzen terwijl ik niets verkeerd had gedaan.

Rond 2011 begon de ellende echt.

Brieven waarin stond dat ik moest terugbetalen. Grote bedragen, zonder duidelijke uitleg. Zinnen als: "Graag ontvangen wij alle contracten en facturen ter controle." Alsof ik verdacht was.

Ik voelde de grond onder mijn voeten langzaam verdwijnen.

Overdag probeerde ik sterk te blijven voor mijn dochter, maar 's avonds zat ik aan de keukentafel met die stapel papieren voor me en geen idee meer waar ik moest beginnen. met alles terughalen en terugzoeken kwamen er ook herinneringen mee die je liever vergeten was.

Het begon met één brief. Maar het zou niet bij één blijven.

Ondertussen voelde ik me verantwoordelijk voor mijn familie. Vooral voor mijn zussen en hun kinderen.

Ik speelde vaak de moederrol niet omdat iemand dat van me vroeg, maar omdat ik mij verantwoordelijk voel en het vanzelf zo ging. ze kwamen bij mij wonen, één voor één. Soms voor een korte periode, soms alleen in het weekend. Ze kwamen met vragen, met zorgen, of gewoon om even adem te halen.

Ik paste vaak op mijn nichtjes en neefjes iets wat ik met liefde doe en deed.

Dat is mijn trots. En ik zou het zo weer doen.

Mijn huis was nooit leeg; er was altijd leven, drukte, warmte. Ondanks de chaos voelde het goed: we waren samen. Tenten bouwen in de woonkamer, knutselen, bakken het was één groot feest.

Maar samenleven betekende ook zorgen, delen, aanpassen. En terwijl ik probeerde alles draaiende te houden, begon de druk van buitenaf toe te nemen.

Uiteindelijk raakte ik mijn huis kwijt.

Niet omdat ik iets verkeerd deed, maar omdat ik tijdelijk niet thuis was.

Ik had twee operaties achter de rug en precies in die periode kreeg ik een controle vanuit de gemeente. Ze concludeerden dat ik niet in mijn woning verbleef.

Ik ontving studiefinanciering, ik probeerde mijn leven weer op te bouwen maar de regels bleken harder dan het leven zelf.

Eén beslissing van een instantie, en alles wat ik had opgebouwd viel weg.

Mijn huis, mijn veilige plek. De plek waar mijn dochter opgroeide, waar mijn familie altijd welkom was ineens was het weg.

“Ik droeg verantwoordelijkheden die niet van mijn leeftijd waren, maar mijn hart kende geen grenzen als het om familie ging.”

Hoofdstuk 3 Een hoofdstuk dat sloot

In 2012 raakte ik ons huis kwijt.

Het voelde alsof er een hoofdstuk werd afgesloten niet door mij, maar door omstandigheden waar ik geen controle over had. achteraf zie ik de rode vlaggen duidelijk. Misschien had ik ze eerder moeten zien, maar er zijn wel meer dingen die ik in mijn leven niet zag aankomen.

Het opruimen van het huis kon ik zelf doen. Dozen vullen, herinneringen voorzichtig inpakken, proberen niet te veel stil te staan bij de betekenis van elk voorwerp.

We kregen hulp van een oude vriend iemand die er toen was, en er nog steeds is. het zijn die kleine dingen die blijven: de mensen die wel blijven , en de mensen die verdwijnen zodra het moeilijk wordt.

Ik groeide op in een buurt waar culturen verdeeld waren.

En dat is iets wat ik nooit heb begrepen aan Nederland: die verdeling maken jullie. Alsof afkomst bepaalt wie je bent, of hoeveel kansen je verdient. Alsof je plek in de samenleving al voor je gekozen is voordat je zelf mag beginnen.

Als jonge vrouw moest ik altijd harder knokken. Helemaal zonder broers of familieleden die achter me stonden.

We leerden vroeg om voor onszelf te zorgen. Om sterk te zijn soms te sterk.